

Küll rikkad minu rooga jõuavad
 Javorgi otsast veel
 Kui wärsel aga leiba juua
 Lõõb oma käega
 On köht mul täis siis rahul maigan
 Ja tänan jumalat
 Et ta mul hästi korola saadab
 Mis ette wõtan ma
 Last jõita rikas ukse kellas
 Taal jõida mured täis
 Ja rumaluses leudaks üles
 Kuid see on wõimata
 Emilie Pärn 24. (Lohusoo)

(Vt. ltk. 533-535.)

N° 120

Kolm lakte, need niigafid talwas
 Teed mõõda jõitis wor mees.
 Ja ruttas oma armukest waatma
 Pea seisis ka lahkelt ta ees
 Kuhu seun oma hobust kinni?
 Waat seal on suur niinõun
 Tule istu mu kõrwale maha
 Räägi nalja juttu ka mul

Ma jõugu istuda ei taha
 Ei nali fee maksa ka mul
 Mu süda on hirmus täis kurbduft
 Sinu pärast minu armuke
 Mis wõttis nüüd pois omaft taskust
 Üht ruoga - oi mõrtsukas
 Ja niiku rindu ta pistis
 Et weri fealt pursatas
 Oh armas jumal talwas
 Kui suur walu mu fees?
 Kui ruoga ta wõljia siis tõmbas
 Siis oli fee werine
 Ja karmest ta jökke siis wiskas
 Elju seuni kui meresse
 Mis wõttis nüüd pois omaft formest
 Üht kullaft för musse
 Ja karmest ta jökke siis wiskas
 See läikis veel niigafawalt.
 E. Pärn 24. Lohusoo (Swining)